

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722204750
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722204750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, v konaní právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, konajúci prostredníctvom JUDr. Ján Dolejš, advokát a konateľ, proti žalovanému A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., adresa F. X, XXX XX E., o zaplatenie 585,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp/117/2022-79 zo dňa 08. 06. 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp/117/2022-79 zo dňa 08. 06. 2023 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia čiastky 585,25 Eur s príslušenstvom, a to 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 17.09.2022 do zaplatenia, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (výrok II.).

Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že podanou žalobou si žalobca uplatňoval rozdiel medzi čerpanou čiastkou 1.098,08 Eur a úhradou, ktorú do postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu vykonal v sume 512,83 Eur. To znamená, že predmetom konania bol rozdiel 585,25 Eur a zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa spoločnosti G. H. D. na žalobcu. Súd poukázal na to, že aj napriek tomu, že predmetom konania bola len čisto istina uplatňovaná ako rozdiel medzi čerpanou čiastkou a tým čo skutočne žalovaný uhradil, súd je povinný posudzovať nárok žalobcu jednak v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže sa jedná o vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou, ako aj ustanovení občianskeho zákonníka. V zmysle ustanovenia § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. S poukazom na uvedené znenie pri vyhodnotení vzťahu medzi stranami sporu ako spotrebiteľského vzťahu (čo v konečnom dôsledku žalobca ani nenamieta) súd dospel k záveru, že nárok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní je premlčaný a to aj napriek vyjadreniu žalobcu s poukazom na ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. a stanoviská žalobcu o posune premlčacej doby 76 kalendárnych dní kedy premlčacia doba neplynula a premlčanie pohľadávky uplatňovaného žalobcom v konaní tak pripadlo na deň 17.01.2023. Z listín doložených do spisu bolo preukázané, že pôvodný veriteľ zosplatnil úver dňom 17.10.2019 a vyzval žalovaného na plnenie v lehote do 15-tich dní, t.j. do 02.11.2019. Žaloba na súde bola podaná 11.11.2022. Tieto skutočnosti medzi stranami sporné neboli. Vzhľadom na obranu žalobcu po predbežnom právnom posúdení žaloby zo strany súdu v zmysle ustanovenia § 138 súd uviedol, že v zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 62/2020 Z.z., opatrenia prijaté týmto zákonom

mali za cieľ dočasne zabezpečiť to, že v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021 premlčacie lehoty nebudú plynúť a prijaté opatrenia mali prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie z obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania. Zákondarca nemienil a ani neupravil spočívanie všetkých premlčacích lehôt v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, ale mienil a aj upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, t.j. tých premlčacích lehôt, ktorých koniec by uplynul v uvedenom čase. Nešlo preto o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak ako to vykladá žalobca, ale zákon č. 62/2020 Z.z. sa pri posudzovaní otázky premlčania aplikuje len v prípadoch kedy premlčacie lehoty mali uplynúť, to znamená ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021. V žiadnom prípade nešlo o posun premlčacej lehoty o 76 kalendárnych dní tak ako to vykladá žalobca. Keďže žaloba bola uplatnená na súde po uplynutí trojročnej premlčacej doby, súd s poukazom na ustanovenie § 54a OZ nárok žalobcu, ktorý smeroval voči spotrebiteľovi zo spotrebiteľskej zmluvy ako premlčaný zamietol. Vec právne posúdil podľa § 54a, § 101 Občianskeho zákonníka, § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, nakoľko v konaní žalovanému nevznikli žiadne trovy.

2. V zákone stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V odvolaní poukázal na to, že podľa žalobcu, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného písomným podaním zo dňa 17.10.2019 na zaplatenie dlhu, premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť najskôr dňa 02.11.2019, t.j. po uplynutí 15 dňovej lehoty na úhradu. Žalobca má za to, že nemožno považovať uplatnený nárok za premlčaný, pretože v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z., lehoty v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práva v období od účinnosti tohto zákona do 30.04.2020 neplynú, pričom poukázal na účinnosť zákona od 27.03.2020. Citoval ustanovenie § 1 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. (ďalej „Zákona o mimoriadnych opatreniach“). Ďalej poukázal, že dňa 14.01.2021 bol schválený zákon č. 9/2021, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID s účinnosťou od 19.01.2021 (zákona č. 62/2020 Z.z.), pričom s účinnosťou od 19.01.2021 v zmysle ustanovenia § 8, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď namietal názor súdu, že zákondarca nemienil ani neupravoval spočívanie všetkých premlčacích dób v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, ale mienil a upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, ktorých koniec by uplynul v uvedenom čase, a teda v tomto prípade nešlo o posun premlčacej doby o 76 kalendárnych dní. Má za to, že v rozpore s účelom Zákona o mimoriadnych opatreniach ako aj vôľou zákondarcu by sa neposkytla ochrana pred plynutím premlčacích lehôt všetkým subjektom súkromnoprávných vzťahov, ktorým by mala premlčacia doba uplynúť, ale len tým, ktorým by premlčacia doba mala uplynúť počas obdobia 27.03.2020 až 30.04.2020, resp. 19.01.2021 až 28.02.2021. Prijatím výkladu Zákona o mimoriadnych opatreniach aký prezentoval okresný súd, by podľa žalobcu došlo k rozsiahlej diskriminácii účastníkov súkromnoprávných vzťahov, ktorých by sa podľa názoru okresného súdu netýkala ochrana pred šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 oproti tým, ktorým by mala premlčacia doba uplynúť napr. dňa 30.04.2020 a u ktorých by aj podľa záverov súdu došlo k spočívaniu (teda predĺženiu) premlčacej doby o príslušné kalendárne dni. Rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd odmietol aplikovať vyššie uvedené ustanovenia Zákona o mimoriadnych opatreniach. Ak by súd uvedené ustanovenia správne aplikoval, musel by s ohľadom na spočívanie premlčacej doby v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 dospieť k záveru o včasnom podaní žaloby (pred uplynutím premlčacej doby), nakoľko premlčacia doba začala plynúť od 02.11.2019 a žaloba bola podaná na súde dňa 11.11.2022, t.j. s prihliadnutím k dobe spočívania premlčacej doby je zrejmé, že bola podaná v čas, nakoľko aplikujú vyššie uvedené ustanovenia, by premlčacia doba uplynula až dňa 17.01.2023 (02.11.2022 + 76 dní). Rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci,

keďže na prejednávany prípad aplikoval nesprávny právny predpis, resp. odmietol na inštitút premlčania aplikovať Zákon o mimoriadnych opatreniach a tým aj spočítanie premlčacej doby v obdobiach od 27.03.2020 do 30.04.2020, resp. od 19.01.2021 do 28.02.2021 v dôsledku čoho dospel okresný súd k nesprávnym právnym záverom ohľadom premlčania uplatnenej pohľadávky. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/28/2022, Krajského súdu Prešov sp. zn. 5CoCsp/23/2022, 13CoCsp/31/2022. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobcu vyhovel, resp. ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom, proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcom voči rozsudku súdu prvej inštancie, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ako odvolateľ v podanom odvolaní, neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne, keď súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu vykonal správne právne posúdenie a dospel k záveru, že žaloba žalobcu dôvodná nie je z dôvodu uplynutia premlčacej doby s prihliadnutím na premlčanie, na ktoré bol súd prvej inštancie povinný prihliadať pri aplikácii ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pričom súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s právnou úpravou v zmysle § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

8. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k námietke žalobcu, keď namietal nesprávne posúdenie uplynutia premlčacej doby, majúť za to, že súd nesprávne posúdil otázku uplynutia premlčacej doby, keď podľa žalobcu táto mala uplynúť až dňa 17.01.2023 s prihliadnutím na ustanovenie § 1 písm. a/ a § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. (ďalej „Zákon o mimoriadnych opatreniach“) a mal, s prihliadnutím k dobe spočívania premlčacej doby v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021, dospieť k záveru o včasnom podaní žaloby, uvádza, že táto námietka dôvodná nie je. Súd prvej inštancie správne konštatoval skutkový stav, že

pôvodný veriteľ zosplatnil úver dňom 17.10.2019, vyzval žalovaného na plnenie v lehote do 15 dní, t.j. do 02.11.2019, pričom žaloba na súde bola podaná dňa 11.11.2022, ktoré skutkové zistenia v odvolaní odvolateľ ani nenamieta. Namieta, že súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 1 a § 8 Zákona o mimoriadnych opatreniach a doby od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021, počas ktorej doby spočívala premlčacia doba, nepripočítal k zákonom stanovenej trojročnej lehote, keď podľa žalobcu by v takom prípade premlčacia doba uplynula až dňa 17.01.2023. Žalobca mal teda za to, že súd dospel k nesprávnym právnym záverom ohľadom premlčania uplatnenej pohľadávky. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke žalobcu uvádza, že názor žalobcu, že na premlčanie uplatneného nároku je potrebné vzťahovať ustanovenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z., týkajúce sa plynutia lehôt, v zmysle ktorých premlčacia doba žalobcovi nemala plynúť v špecifikovaných obdobiach a celkovo by sa premlčacia lehota predĺžila o 76 dní, správny nie je. Podľa § 1 písm. a/ cit. zákona, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona, t.j. od 27.03.2020 do 30.04.2020 neplynú; podľa § 8 písm. a/ cit. zákona v znení novely č. 9/2021 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti zákona, t.j. od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynú. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že uvedené zákonné ustanovenia v predmetnej veci nemožno aplikovať a tieto na plynutie a koniec premlčacej doby v súdnej veci vplyv nemajú. Zákonou podmienkou aplikácie predmetných ustanovení je len skutočnosť, že by uplynutím premlčacej doby došlo k premlčaniu práva, t.j. koniec premlčacej doby by musel pripadnúť do jedného z rozhodujúcich období, teda do obdobia od 27.03.2020 do 30.04.2020 v zmysle ustanovenia § 1 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. alebo do obdobia od 19.01.2021 do 28.02.2021 v zmysle § 8 písm. a/ cit. zákona. Právna úprava zákona č. 62/2020 (§ 1 písm. a/, § 8 písm. a/) sa vzťahuje len na tie premlčacie doby, ktorých koniec by v zákonne vymedzených obdobiach uplynul. Tento právny názor konštantne zaujíma Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutiach napr. sp. zn. 14Co/10/2022, 17CoCsp/8/2022, 43CoCsp/16/2022, 43CoCsp/19/2022, 17CoCsp/32/2022, 17CoCsp/44/2023.

9. Odvolací súd má vedomosť o rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. 2Cdo/220/2021, 4Cdo/197/2020, 2Obdo/67/2020, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 289/2021, sp. zn. I. ÚS 51/2023, ktoré rozhodnutia sa vzťahovali na plynutie procesných lehôt ustanovených zákonom alebo určených súdom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom, účastníkom konania a stranám sporu podľa § 2 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona č. 62/2020. Odvolací súd nemá vedomosť o existencii rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, v ktorom rozhodnutí by bola riešená ako otázka zásadného právneho významu otázka, či sa podľa § 1 písm. a/ a § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z.z. predlžujú všetky premlčacie a prekluzívne lehoty bez ohľadu na to, či ich koniec pripadá do jedného z rozhodujúcich období, ktoré sú vymedzené zákonom č. 62/2020, teda do obdobia od 27.03.2020 do 30.04.2020 v zmysle § 1 písm. a/ cit. zákona, resp. do obdobia od 19.01.2021 do 28.02.2021 v zmysle § 8 písm. a/ cit. zákona.

10. V súdnej veci súd prvej inštancie posudzoval plynutie hmotnoprávnej lehoty – premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3 ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Súd prvej inštancie správne ustálil, že pôvodný veriteľ zosplatnil úver dňom 17.10.2019 a žalovaný bol pôvodným veriteľom vyzvaný na plnenie v lehote do 15 dní, t.j. do 02.11.2019 a keďže žaloba bola na súde podaná dňa 11.11.2022, dospel k správne právnemu záveru, že žaloba bola žalobcom uplatnená na súde po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, keď s prihliadnutím na ustanovenia § 1 písm. a/ a § 8 písm. a/ nedošlo k spočívaniu všetkých premlčacích lehôt v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021, ale len tých premlčacích lehôt, ktorých koniec by uplynul v uvedenom čase, ktorá zákonná podmienky v súdnej veci splnená nebola. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, na beh hmotnoprávnej premlčacej doby sa zákon č. 62/2020 Z.z. aplikuje len v prípade, ak koniec premlčacej doby prípadne do jedného z rozhodujúcich období podľa § 1 písm. a/ alebo podľa § 8 písm. a/ cit. zákona, pretože len takýto výklad zodpovedá cieľu a zmyslu zákona č. 62/2020 Z.z., ktorý bol opakovane vyjadrený v dôvodovej správe k pôvodnému zneniu zákona č. 62/2020 Z.z. ako aj v dôvodovej správe k zákonu č. 9/2021 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 62/2020 Z.z. a sledoval cieľ, aby v čase vyhlásenia zákazu pohybu na území Slovenskej republiky z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19, občania a podnikatelia nemuseli vykonávať úkony potrebné na uplatňovanie svojich práv z obavy, že by o ne prišli v dôsledku premlčania práva alebo prekluzie práva. Odvolací súd poukazuje na to, že zákon

č. 62/2020 Z.z. rozlišuje plynutie hmotnoprávnych lehôt a plynutie procesnoprávnych lehôt, čo vyplýva z osobitnej úpravy plynutia hmotnoprávnych lehôt v § 1 a v § 8 cit. zákona a procesnoprávnych lehôt v § 2 a § 9 cit. zákona. Za situácie, že zákaz pohybu z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 žiadnym spôsobom nemohol ohroziť právo vymáhateľné na súde v dostatočne dlhej premlčacej dobe, tak ako v súdnej veci, nie je dôvod na predĺženie premlčacej doby, ktorej primárnym cieľom je nútiť oprávnenú osobu k uplatňovaniu svojich práv na súde v primeranej lehote. Žalobcu v súdnej veci pri uplatnení práva na zaplatenie žalovanej sumy, ktoré vzniklo 02.11.2019, zákaz pohybu v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 žiadnym spôsobom neobmedzoval. Premlčacia doba plynula až do 02.11.2022, avšak žalobca v rozpore so zásadou „právo patrí bdelym“ nekonal a svoje nároky si žalobou na súde neuplatnil včas. Súd prvej inštancie správne, pri aplikácii § 54a v spojení s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka, žalobu žalobcu z dôvodu premlčania uplatneného nároku v spotrebiteľskej zmluve zamietol. Odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení veci preto dôvodná nie je.

11. Pokiaľ žalobca v žalobe uviedol aj ďalšie odvolacie námietky, a to že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nezdôvodnil tieto odvolacie námietky, z týchto dôvodov preto nemožno tieto odvolacie dôvody považovať za riadne uplatnenie odvolacích dôvodov. Z dôvodu, že odvolateľ tieto odvolacie dôvody žiadnym spôsobom konkrétne nešpecifikoval, nemohol sa odvolací súd (nad rozsah skúmania splnenia procesných podmienok § 380 ods. 2 CSP) nimi zaoberať, keďže nie je zrejmé, na základe ktorých vykonaných dôkazov mal súd prvej inštancie dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež nie je zrejmé, v čom odvolateľ namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý by mu znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019, podľa ktorého iba citácia odvolacích dôvodov podľa zákona pre riadne uplatnenie odvolacích dôvodov nepostačuje.

12. Keďže žiadna z odvolacích námietok uplatnených žalobcom v podanom odvolaní nebola uplatnená dôvodne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom, podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

13. Odvolací súd posúdil ako závislý výrok aj výrok o trovách konania, pričom súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalovanému, hoci úspešnej strane sporu, nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal z dôvodu, že žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Hoci žalovaný bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu, preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalovanému v rámci odvolacieho konania žiadne trovy nevznikli a preto rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

15. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).